

fra at faa Telefonforbindelse med det anerkendte Anlæg, men ogsaa derved let fra al Telefonforbindelse overhovedet, har et Flertal i Udvalget (nemlig Udvalget med Undtagelse af Andersen) anset det rigtigt, at der under saadanne særegne Omstændigheder blev givet Indenrigsministeren en Bemyndigelse til en begrænset Udvidelse af det paagældende Anlægs Virksomhedsomraade, og stiller herom Ændringsforslag Nr. 2.

Naar det endvidere i Forslagets § 4, sidste Stykke, er bestemt, at de bestaaende Anlæg kunne erholde Koncession efter § 2 i Løbet af 1 Aar fra Lovens Ikrafttræden, men at Koncession efter Udløbet af denne Tidsfrist kun kan meddeles med Lovgivningsmagtens Samtykke, da turde denne Bestemmelse, hvorved den Indenrigsministeren givne Beføjelse til Udstedelse af Koncession i ikke ringe Grad indskrænkes, anses mindre heldig, idet den fastsatte Frist for Anlægget til at træffe endelig Afgørelse, om det vil søge Koncession eller ej, let vil kunne vise sig at være for kort. Da samme Udvalgsslertal nu maa anse det ønskeligt for Publikums Skyld, at de bestaaende Anlæg søge Koncession, ikke blot fordi der herved aabnes Udsigt til, at Staten efterhaanden vil kunne overtage Anlægene, men ogsaa fordi der derigennem vil være en Mulighed for at opnaa en Medsættelse i de af enkelte private Anlæg stipulerede høje Takster for Abbonenterne, og da det derhos ikke synes heldigt at inddrage Lovgivningsmagten i Spørgsmaalet om Koncession, formener Flertallet, at den omhandlede Bestemmelse bør udgaa, og stiller herom Ændringsforslag under Nr. 3.

§ 9 er indløbet et Fejltryk, som Udvalget foreslaar rettet ved Ændringsforslag Nr. 4.

Med Hensyn til § 16 da har der hos flere af Udvalgets Medlemmer været nogen Betænkelighed ved at indrømme de koncessionerede Anlæg samme Rettigheder som Statens Anlæg til Ekspropriation, Benyttelse af anden Mands Grund o. s. v. Da imidlertid disse Rettigheders Udøvelse i hvert enkelt Tilfælde er gjort afhængig

af Indenrigsministerens Samtykke, og det saaledes tør forudsættes, at vedkommende privates Interesser ikke ville blive gaaede for nær, har man ment, at den Fare for Indgreb i den private Ejendomsret, som Bestemmelsen i øvrigt kunde give Anledning til, herved vil være fjernet.

Svad endelig angaar den i § 19 foreslaaede Revision af Loven om 5 Aar, da finder Udvalgets Flertal denne Bestemmelse ikke blot mindre praktisk, men ogsaa overflødig, idet det selvfølgelig vil staa Rigsdagen frit for, selv uden en saadan, at foretage en Revision af Loven naar som helst, og det tilmed næppe tør forventes, at der i Løbet af saa faa Aar vil kunne være indvundet tilstrækkelig Erfaring paa det omhandlede Omraade til med noget virkeligt Udbytte at tage Sagen op paa ny. Den ommeldte Bestemmelse foreslaas derfor udstemt under Nr. 5.

Et Mindretal (Andersen) slutter sig til Ændringsforslaget Nr. 1 til § 2 og til Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 9, men indstiller i øvrigt Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

§ Henhold hertil tillader man sig at stille følgende

Ændringsforslag:

af Udvalget:

Til § 2.

1) Til sidste Stykke føjes et nyt Punktum saalydende:

„Har Anlægget intet eller intet bestemt Hjemsted, afgør Indenrigsministeren, hvilken Myndighed der skal vælge de nævnte 2 Medlemmer.“